

at alle Fredskove for Fremtiden skal staa aabne for Almenheden? Jeg kan ikke indse, at vi har nogen Ret til at paabyde dette, og jeg tror, det vil virke uheldigt i to Henseender, for det første i Retning af, at Folk i nogen Grad kommer til at tabe Lysten til at plante, og navnlig da tabe Lysten til at lade tingløse Fredskovsforpligtelse paa det, der er plantet, naar her siges, at „al Fredskov staa aaben for Almenheden“. Tager man hele dette Forhold rent praktisk, tror jeg, det ligger saaledes, at langt de fleste Skove er aabne for Færdsel, og at man sikkert nogle Steder med Rette helst vil bevare de yngre Skove fredede og frie for Færdsel. Men hvorom alting er: den retmæssige Ejers Ret skal ikke sættes i anden Række, før Hensynet til Almenvellet kræver det.

Forslagets § 24 er ligeledes en betydelig Udvidelse af den nuværende Lovs § 21, hvor det hedder, at til den udyrkede og for Plantevækst blottede Strandbred kan Fredningsnævnet skaffe Offentligheden Adgang, hvor denne Adgang ikke allerede findes. Nu gaar man i Forslagets § 24 til at sige, at „der er fri Adgang for Almenheden til alle udyrkede Strandbredder, som ikke inden den 1. Januar 1916 var inddraget under Havearealer eller“ industrielle Erhvervs virksomheder. For Ikke-Landmænd er Forskellen mellem de to Bestemmelser sikkert tilsyneladende umærkbar. Men enhver Landmand vil vide, at der paa ret store Kyststrækninger findes meget værdifulde Ænge og Græsarealer — jeg tænker her særlig paa Marskstrækningerne, der gaar fra Esbjerg til Syd for Tønder —, Arealer, der ikke i den Forstand, som man almindeligvis tager det, er under Dyrkning, men som bruges til Høslæt og Græsning, og som navnlig inden Høslætten trænger til Beskyttelse mod Færdsel. Disse Arealer er beskyttet under den nugældende Lov, men vil sikkert ikke være det, hvis vi vedtager det forelagte Forslag, som det nu er affattet. I alle Tilfælde gaar Forslaget ud paa, at vil Ejeren udelukke eller begrænse Færdselen, da er det ham, der maa søge til Fredningsnævnet; altsaa ogsaa her er den lovmæssige Ejers fra første Færd anbragt i andet Geled. Jeg kan ikke være med vil at gennemføre denne Bestemmelse, thi selv om man gerne — og det gælder ogsaa mig — vil yde Almenheden mest mulig Adgang til det aabne Hav, maa man ikke gaa saa vidt, at man i Virkeligheden tilsidesætter alle hidtil bestaaende Hensyn og berettigede Interesser. Dette er nemlig absolut ikke nødvendigt for at opnaa

det, som man i Henseende vil Adgangen til Stranden sætter sig som Maal.

I Lovforslagets § 11, den nuværende Lovs § 5, er der indsat en ny Bestemmelse, i hvilken det hedder: „Ved Kendelser, der gaar ud paa, at et Omraade kun maa bygges paa bestemt Maade, kan det, naar Forholdene særlig maatte tale derfor, tillige bestemmes, at Opførelsen af en Bygning eller Ombygning af eller Tilbygning til en bestaaende Bygning ikke maa paabegyndes, forinden Tegninger og Planer for Bygningen er godkendt af Fredningsnævnet“. Jeg er ikke lidt betænkelig ved denne Bestemmelse, thi selv om det i Bemærkningerne hedder, at „det maa antages, at der i den nugældende Lov haves fornøden Hjemmel til at træffe saadanne Kontrolbestemmelser“, mener jeg dog, at dette nye let vil medføre, at vi faar visse ret vanskelige Tvivlsspørgsmaal til Afgørelse. Dette er for øvrigt ikke mindst paapeget i Bemærkningerne, hvor det ogsaa hedder: „da det altid i Praxis vil være meget omtvisteligt, om en Bygning kan siges at være opført i Overensstemmelse med Landskabets Karakter“. Det ærede Medlem Hr. A. C. Meyer var i ikke ringe Grad inde paa det, at man maatte kunne hindre Opførelsen af grimme Bygninger i smukke Landskaber, men jeg maa mene, at de Bestemmelser, vi i den Retning har i den gældende Lov, maa være tilstrækkelige. Een Ting er sikker, og det er, at skal der træffes Bestemmelser som dem, her er Tale om, maa der ogsaa skaffes Sikkerhed for, at den Ejer, der vil bygge, ombygge eller bygge til, og som skal søge Tegningerne godkendt, kan faa dem godkendt eller ikke godkendt i en nogenlunde rimelig Tid. Vi har jo set bl. a. af Meddelelser, der er kommet frem i Bladene vedrørende Godkendelse af Bygningstegninger — jeg tænker her ikke mindst paa Parcelbyggeriet —, at de Autoriteter, der har med det at gøre, f. Eks. her i København, har været i høj Grad langsomme med deres Afgørelser og i stor Udstrækning i Virkeligheden har grebet hindrende ind.

Jeg har her nævnt en Række af de Omraader i det nye Forslag, som jeg er imod. Jeg vilde have ønsket, at Forslaget ikke var fremkommet, før det praktiske Livs Krav havde været af en saadan Art, at man maatte sige: Nu er Tiden inde dertil; men naar Forslaget nu er fremsat, og naar vi skal beskæftige os med det — det vil vel ske i et Udvalg —, saa maa der vel komme noget ud deraf, og der er ogsaa visse Omraader, hvor jeg for mit Vedkommende kan